

Dascălului...

Ne întrebăm astăzi între noi, retoric însă, cine este dascălul, cum arată acest Om, ce simte și ce îl motivează pentru a intra zilnic pe ușa clasei și a șlefui odraslele tot mai răsfațate și mai lipsite de educație ale VIP-urilor actuale. Răspunsul este unul cât se poate de simplu, dar în același timp aproape neverosimil pentru cei care astăzi nu mai dau un ban pe noțiuni precum “Vocație”, “Har”, “Valoare”.

Pentru El, Dascălul, Omul care își caută și un al doilea job pentru a putea asigura pe masă copiii săi pâinea, pentru a-și putea petici pantofii, important devine fiecare pui de om care îi intră nu numai pe ușa clasei, ci și pe cea a sufletului. Căci Dascălul nu este strungarul ce își șlefuieste piesele și le predă CTC-ului la număr, nu este contabilul ce calculează pierderea sau profitul unei firme, nu este nici măcar politicianul care se joacă în parlament cu destinele a milioane de foști sau viitori electori.

El, Dascălul, este Motorul, este Doctorul, este Părintele. Da, Dascălul este cel care rezolvă pozitiv orice solicitare a pruncului, cel care diagnostichează teama doar scrutând ochii copilului, cel care recrează în jurul său siguranța și căldura căminului părintesc ideal.

El este acela care înlătură lacrima școlarului, ascunsă în colțul ochiului în prima zi de școală, cel care scrie/imprimă ca pe o plăcuță moale de lut respectul față de propria-I persoană, față de muncă și școală. Este cel care insuflă încredere – încredere în Dascăl, încredere în forțele proprii, în propria persoană.

Dascălul este Descoperitorul, Șlefuitorul, Magicianul, Maestrul. Căci El nu se mulțumește să pună creionul în mâna discipolului său, să-i ofere instrumentele necesare dezvoltării. El insuflă curajul, dă aripile, creează înălțimile de pe care și spre care să i se înalțe creația: o creație pe care o urmărește ani de-a rândul, de ale cărei isprăvi își aduce aminte cu plăcere din negura anilor. Și deși a pus în ea tot sufletul său, deși i-a preluat nevoile, supărările, parte din neajunsuri și maladii, deși și-a pierdut de multe ori glasul încercând să o modeleze, nu

Nicoleta Crăciun
Școala Gimnazială Pia Brătianu
București

așteaptă nimic în schimb. Nu se bucură de rezultatele muncii sale așa cum o face orice alt artist; căci, la drept vorbind este un Artist.

Sculptorul își admiră și îi este admirată sculptura, scriitorul își citește și îi este citită opera, pictorul își expune tablourile, muzicianului îi sunt interpretate ariile. Dar Lui, Educatorului? Opera sa dăinuiește zeci, uneori sute de ani, contribuie la bunul mers al societății, al omenirii. Omenirea admiră pe Newton, pe Brâncuși, pe Pasteur, pe Nadia sau pe Hagi. Cine însă își mai aduce aminte de dascălii acestora? Nimeni.

Modestul Dascăl însă nu zice nimic, se bucură dacă primește un “mulțumesc”. Mulțumesc Doamna Învățătoare/Profesoară pentru că mi-ați pus mâna pe frunte când aveam febră, că mi-ați liniat caietul atunci când mama uitase să o facă, că mi-ați dat o foaie de hârtie sau un creion când nu aveam caiet sau stilou, că ați rupt din pachetul Dumneavoastră atunci când îmi era foame.

Vă mulțumesc, Doamna Educatoare fiindcă nu v-ați pierdut niciodată răbdarea cu mine, nici măcar atunci când eram atent la jocul fulgilor de nea de afară, în timp ce Dumneavoastră explicați rezolvarea problemelor prin metoda grafică. Vă mulțumesc pentru că, în ciuda protestelor mele, m-ați scos la tablă, mi-ați înfrânt teama, explicându-mi ceea ce mi se părea de neînțeles. Îmi aduc aminte și acum de momentele în care ne-ați certat pentru fiecare fugă pe holurile școlii, pentru fiecare piedică sau brânci “în joacă”, pentru vorbele-aruncate la mânie, pentru trăznăile făcute “din greșeală”. Atunci, cu siguranță, nu înțelegeam – ar spune elevul ajuns adult, părinte și eventual dascăl, inspirat de modelul său – și mi se părea că aveți în glas asprimea mamei, că ați uitat ce înseamnă să fiți copil, că nu ne vom înțelege niciodată. Dar asta a fost atunci – ar continua el – demult, când fiecare pauză ne era veșnic monitorizată și când de-abia așteptam să ne lăsați un moment singuri.

Vă mulțumesc, Doamna, pentru că ați transformat imposibilul în posibil, pentru că ați făcut din “neînțeles” cel mai simplu lucru, pentru că ați “colorat” orele de matematică, aducând “necunoscutul” în lumea noastră, pentru că ne-ați învățat că mintea noastră poate pătrunde în orice univers, că nu există limite, acolo unde există voință. Vă mulțumesc că “ați învățat” pentru noi Globul pământesc pentru a înțelege mișcarea de rotație a Pământului, pentru a ne cunoaște planeta și pe locuitorii acesteia, pentru că “ați aprins” lanterna pentru a observa formarea zilelor

Nicoleta Crăciun
Școala Gimnazială Pia Brătianu
București

și a nopților, pentru că ne-ați învățat să colaborăm, dar și să ne întrecem, pentru că ne-ați deschis orizonturi pe care poate nici chiar părinții noștri nu ni le-au deschis.

Îți mulțumesc, Omule-Dascăl, pentru că ne-ai introdus în lumea artei prin intermediul teatrului, al filmului sau al ciroului, pentru că Te-ai jucat alături de noi de-a Rațele și vânătorii, pentru că Te-ai cățarat pe munte sau Te-ai plimbat împreună cu noi pe brațele Dunării. Ai făcut pentru noi lucruri pe care doar un părinte le-ar fi putut face, lucruri mărunte ce nu se văd și pe care le poți contabiliza doar cu sufletul.

Dacă am încerca să construim o lista cu ceea ce face un dascăl pentru copiii săi – căci aceștia sunt mai mult decât elevii, sunt copiii săi – nu ne-ar ajunge caiete întregi. Unii ar spune că asta îți este meseria, alții ar adăuga că nu îți îndeplinești decât fișa postului tău, că oricum nu stai în instituție decât patru-cinci ore pe zi și că ai cel mai lung concediu pe care îl poate avea un salariat. La o primă vedere, una superficială, au dreptate. Însă cele patru-cinci ore echivalează uneori, din punctul de vedere al consumului nervos, cu săptămâni din serviciul altora. Sunt patru-cinci ore în care lupți, iubești, iubești și lupți, ore în care stofa primită – fie că este stambă sau mătase – trebuie să se transforme în haine împăratești. Și, cu toate că nimeni nu recunoaște valoarea materialului oferit, toți vor straie de aceeași calitate.

În mod sigur aceasta este și una din motivațiile Dascălului, unica în zilele noastre, așa spune. Deși Pygmalionul nostru nu își modelează fizic Galatea, El însă o îmbracă cu dragostea sa, oferind șanse egale tuturor acelor care îi trec prin mâini. Acceptă provocarea de a găsi modelul potrivit fiecăruia, de a da strălucire și de a pune în valoare orice material.

Cineva mi-a spus odată, intrând în clasă și văzându-mi copiii de clasa I lipiți de mine: „iar ți-am dat copii care să ți se potrivească”. Copii potriviți? Oare? Poate. Nu cumva e de vină moliciunea lutului, roata olarului sau, și mai sigur, „cantitatea” de dragoste emanată și absorbită cu nesaț de ambele părți. Căci ceea ce măsoară instantaneu străinul intrat în universul unei săli de clasă, pe lângă bagajul de capacități, deprinderi, aptitudini, informații, este și va rămâne firul acela subțire, dar trainic întins între elev și dascălul său. Iar elevul întoarce Dascălului emoțional toată „încărcătura” și chiar mai mult – frumusețea și puritatea copilăriei, tinerețea aceea veșnică a spiritului.

Nicoleta Crăciun
Școala Gimnazială Pia Brătianu
București

Si cine știe mai bine decât El, Dascălul, ce înseamnă emoția gătită a unui cincisprezece septembrie? Cine își poate măcar imagina câtă bucurie este cuprinsă în fiecare ecuson prins în pieptul bobocelului, în fiecare floare așezată pe bancă, deasupra abecedarului și matematicii? Cine poate cântări, aprecia la justă valoare efortul depus pentru a forma cele mai elementare deprinderi? Cât de greu poate fi – gândesc cu siguranță outsiderii – să determini un proaspăt intrat pe poarta școlii să-și ocupe liniștit timp de patru ore băncuța, să întâmpine salutând orice musafir al clasei, să respecte liniatura unui caiet sau să așeze în pagină? Banalități – ar adăuga aceștia până în momentul în care ar încerca să își determine propriul copil să noteze data, titlul, coloanele de exerciții, propozițiile sau problemele.

Cine poate ști ceea ce simte Dascălul atunci când prichindelul, așezat școlărește în bancă, I se adresează cu “mamă”, apoi zâmbește încurcat? Câți dintre Dumneavoastră nu au auzit acest cuvânt spus de generații de câteva zeci de ori?

Ce simte acest Om când, după ce a așezat vechea buche în mânuța copilului său, înregistrează achizițiile elevului? Ce simte El când piticul îi citește povești ori îl corectează avertizându-L că a “uitat căciula” unei litere? Și cine îi oprește lacrima când, după ce au împărțit patru ani din viață, se desparte de învățăceii nerăbdători să plece mai departe? Să-i oprească? Nu ar fi corect și nici nu poate.

Uneori, rezultatele Lui sunt vizibile, elevii afirmându-se în concursurile școlare. De cele mai multe ori însă, acestea sunt văzute doar de El, Dascălul, în comportamentul și capacitățile dezvoltate la fiecare în parte. Achizițiile de zi cu zi ale “fiecărei bucăți de lut” îl ajută să meargă mai departe.

Căci dacă în trecut, Dascălul citea respectul în atitudinea societății față de El, dacă părinții își scoteau pălăria în fața sa, recomandându-l cu mândrie în glas pe cel care i-a învățat pruncul “buchia cărții”, astăzi, acest lucru este din ce în ce mai rar. Astăzi, societatea Îl face să se simtă un bun la dispoziția tuturor, un produs ieftin, neconvingător. Tocmai de aceea poate, Dascălul a ajuns să se întrebe:

Ce am EU de vânzare.....

Totul și cu siguranță, nimic.

O inimă-n care poți cuprinde-ntreg universul,

Nicoleta Crăciun
Școala Gimnazială Pia Brătianu
București

O stare de bine, de pace, de vise,
O mare înverșunată ce smulge din matcă
Nedreptatea, invidia, noaptea.....
Raza de lumină poposită în banca din clasă
Și poate fericirea citită-n priviri.

Numai că toate astea, astăzi, nu valorează nimic
Într-o lume de valori răsturnate.
Și de aceea, pentru a păși cu încredere mai departe
Mă strecor în oglindă zi de zi.

În ce ați schimbat voi toți astăzi toate astea
Înconjurați de-o mulțime pestriță și de “progres”?
Redefiniti Bogăția, Fericirea și Gloria
Și v-afundați tot mai mult în abis.

Păcat că societatea perpetuează ideea că Dascălul este un bugetar neproductiv, pe care îl poți trage cu ușurință la răspundere pentru orice așa-zisă vină, un bugetar înglodat în hârtii a cărui muncă la clasă, a cărui dăruire pare să conțenească mai puțin decât “actele” și procesele verbale de care trebuie să se acopere. Vă întrebăm, domnilor atotștiutori în domeniul educației, câte ore ați petrecut doar supravegându-i o clasă de elevi, de când nu ați mai trecut printr-o școală și nu v-ați lovit de problemele reale ale învățământului românesc?

Păcat că trăim într-o societate în care părinții se lasă antrenati în jocul banilor și lasă tot mai mult în seama școlii și rolul de părinte pe lângă cel de educator! Dascălul a preluat și acest rol, a făcut-o cu dragoste suplinind cu succes parte din atribuțiile părintelui. Este în același timp conștient că, pentru elevul său, părintele de acasă este indispensabil și de aceea îl introduce în viața școlii, îl provoacă să îl accepte drept partener. Răspunsul nu întârzie să apară, însă, de cele mai multe ori, acesta implică un grad și mai mare de implicare din partea profesorului. “Nu știu ce să-i mai fac”, “i-am limitat accesul la televizor și la calculator”, “nu îi mai cumpăr ce își dorește”- sunt cuvinte rostite frecvent.

Nicoleta Crăciun
Școala Gimnazială Pia Brătianu
București

Oare, în ultimul timp, singurul care se apleacă asupra problemelor copilului, care se joacă cu el, îl ascultă, își face timp pentru el, este dascălul? Se pare că da.

Părintele modern își coboară copilul din mașină în poarta școlii de unde îl și “ridică” după orele 18-19, când vrea să afle “ce a mâncat” sau ce a mai făcut la școală”.

Dascălul modern este însă acela din a cărui fișă putem citi dăltuite și obligațiile de părinte, consilier, medic de suflete. Și, fiindcă cerneala cu care sunt gravate este invizibilă, nimeni nu se gândește să îl răsplătească pentru acestea.

Îți mulțumesc, Omule Dascăl pentru tot ceea ce faci, pentru tot ceea ce oferi, pentru că ești.